

عنوان مقاله:

مبنای متفاوت مسئولیت مدنی در جبران خسارت وارده بر محیط زیست

محل انتشار:

نخستین کنفرانس ملی محیط زیست سالم و توسعه پایدار در پرتو حقوق شهروندی چالشها و راهبردها (سال: 1398)

تعداد صفحات اصل مقاله: 14

نویسندگان:

سیدحسین حسینی مقدم - استادیار دانشکده حقوق و علوم سیاسی دانشگاه مازندران، بابلسر، ایران

ارغوان شعبان نژاد - کارشناس ارشد حقوق خصوصی دانشگاه شمال، آمل، ایران

خلاصه مقاله:

محیط زیست سالم و حق استفاده از آن از حقوق بنیادین محسوب می گردد. در جهت حفاظت و جبران ضررهای ناشی از خسارت به محیط زیست، قانون مسئولیت مدنی کلاسیک کارایی ندارد. زیرا مبنای مسئولیت مدنی سنتی، اصولاً بر نظریه تقصیر استوار است. این امر موجب میشود تا اثبات تقصیر زیان زندگان در خسارات زیست محیطی، مشکل و گاهی نامقدور می باشد؛ در حالی که برای حفظ محیط زیست، اثبات بروز خسارت به محیط زیست مهم است. بی آنکه تفحص در خصوص وجود تقصیر ضرورت داشته باشد. بنابراین انتساب عمل به عامل فعل زیانبار در تحمیل مسئولیت بدوی کافی خواهد بود و باید پذیرفت که مبنای مسئولیت در رسیدگی به خسارات وارده بر محیط زیست را همانند مسئولیت غاصب، مسئولیت محض دانست تا زمینه جبران خسارت بر نعمات بی دلیل خداوند از یک سو و از سوی دیگر اقدام پیشگیرانه در بروز خسارت بر طبیعت به جهت پیش بینی تحمیل مسئولیت سنگین بر عاملین وقوع خسارت گام برداشت. این مقاله بررسی مسئولیت ناشی از خسارات زیستمحیطی و مقایسه آن با مسئولیت مدنی سنتی یا کلاسیک و چگونگی تعیین میزان خسارات در نظام حقوقی ایران می باشد.

کلمات کلیدی:

محیط زیست، مسئولیت مدنی، فعل زیانبار، جبران خسارت، تقصیر

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1147205>

